

Arrest

nr. 82 785 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 juli 2008 een aanvraag in tot het afleveren van een visum gezinshereniging (type D). Op 21 september 2009 wordt verzoekster in bezit gesteld van voormeld visum.

1.2. Op 23 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van: {...} gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°). De echtgenoot is overleden.

Betrokkene huwde op 18.08.2007 te Bou-Merders, met {...}, een gevestigde onderdaan in België. Betrokkene kwam op 14.02.2009 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging. Op 03.04.2009 werd ze in het bezit gesteld van een A-kaart met een geldigheidsduur van 1 jaar, welke verlengd werd tot 16.03.2012. Op 10.01.2012 overleed haar echtgenoot. Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.02.2009, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan 2 jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Tunesië, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Trouwens, uit het socio-economisch onderzoek blijkt het volgende:

Betrokkene werd weduwe op 10.01.2012 in Tunesië

Zij vertrok voor de begrafenis van haar man op 12.01.2012 en keerde terug op 22 of 23.01.2012.

Zij werd op 15.02.2012 voor een 2^e keer uitgenodigd bij de gemeente; zij beweert de eerste uitnodiging niet ontvangen te hebben.

Zij heeft momenteel niets van eigen inkomsten, haar dossier voor een aanvraag weduwepensioen is in opmaak.

Zij heeft hier nooit gewerkt.

Mogelijks is er nog wel een erfenis van haar echtgenoot..ze heeft geen idee wat/waarde???

De kans op tewerkstelling is zeer gering, aangezien betrokkene enkel Arabisch spreekt.

Al haar familieleden bevinden zich in Tunesië; hier heeft ze enkel volwassen stiefzoons die elk hun eigen gezin hebben. Ze woont nu alleen in het huis waar ze met haar echtgenoot woonde, en niet bij één van hen bijvoorbeeld...

Integratie in België: heel weinig, ze spreekt de taal niet, heeft nooit gewerkt, zal zich waarschijnlijk alleen met de verzorging van haar veel oudere echtgenoot bezig gehouden hebben.

De sociale en culturele banden zijn meer op Tunesië gericht dan op België.

Tevens blijkt uit een verhoor dat destijds werd afgenomen voor afgifte van het visum op basis van gezinshereniging:

Dat zij praktisch niets van haar man afwist

Dat zij noch zijn geboortedatum, noch hun huwelijksdatum kende,

Dat haar man eerst wilde dat ze in Tunesië bleef voor de verzorging van zijn moeder, enkel toen hij zelf ziek werd, mocht ze komen om hem te verzorgen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Doordat: De Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het derde jaar na de uitreiking van de A-kaart besliste het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken en haar tegelijk een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op grond van de beëindiging van het huwelijksleven ingevolge het overlijden van de echtgenoot, verwijzende naar een vermeende schijntoestand van bij de aanvang van het huwelijk. Terwijl: Deze vermeende schijntoestand slechts een vermoeden was en de realiteit heeft aangetoond dat er van een schijntoestand geen sprake kan zijn. Terwijl: De Dienst Vreemdelingenzaken, niettegenstaande deze schijntoestand is overgegaan tot aflevering van de A-kaart. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet her recht de gegevens waarover zij bij haar initiële beslissing beschikte, na meer dan 2 jaar niet plots aan een nieuwe beoordeling te onderwerpen. Zodat: De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nietig is aangezien ze strijdig is met art. 11 § 2, 2 Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Toelichting: Inzake beslist de verwerende partij tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster, verwijzende naar een

schijntoestand, welke zij afleidt uit het verhoor dat werd afgenomen voor de afgifte van het visum gezinshereniging. Enerzijds betwist verzoekster formeel dat van enige schijntoestand sprake zou zijn geweest, hetgeen bevestigd wordt door de feitelijkheden inzake. Van zodra verzoekster een visum kreeg om haar echtgenoot te vervoegen kwam zij over naar België en trok zij bij hem in, zodat zij van dan af als een gezin samen hebben geleefd. Wanneer verzoekster haar echtgenoot ernstig ziek werd heeft verzoekster er de voorkeur aan gegeven haar echtgenoot bij te staan en te verzorgen in plaats van haar aangevatte studies af te werken, hetgeen nobel is en haar toch zeker niet ten kwade kan geduid worden. Zodoende kan van een schijnhuwelijk absoluut geen sprake zijn. Anderzijds betwist verzoekster de ingeroepen elementen en meer in het bijzonder de mogelijkheid dat verwerende partij zich op deze elementen beroept ter ondersteuning van haar beslissing. Immers, de ingeroepen elementen waren duidelijk reeds voor handen op het ogenblik dat zij verzoekster een recht op verblijf, onder de vorm van een A-kaart, afleverde. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf, aangezien verwerende partij zelf aanhaalt dat zij deze elementen haalt uit het verhoor dat werd afgenomen voor de afgifte van het visum op basis waarvan verzoekster naar België is afgereisd. Nu quasi 3 jaar later kan verwerende partij zich niet meer op deze elementen beroepen, gezien zij deze gegevens naast zich heeft neergelegd of niet doorslaggevend vond bij de aflevering van de A-kaart op 3/04/2009. Noch kan zij de gegevens waarover zij toe beschikte aan een nieuw onderzoek onderwerpen of opnieuw interpreteren. De huidige materiële motivering maakt inzake dergelijk verboden nieuw onderzoek en/of nieuwe interpretatie uit. De eventuele indicaties van een schijntoestand werden, net zoals een relatieve nietigheid, gedekt door de genomen beslissing. Bovendien moet niet gekeken worden naar de toestand die bestond voordat verzoekster haar echtgenoot vervoegde, doch veeleer naar de situatie op het ogenblik dat de echtgenoten in België samen leefden. Zodoende schendt de bestreden beslissing art. 11 § 2, 2 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden

van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

2.4. Met haar betoog dat er in casu geen sprake is van schijntoestand, gaat verzoekster volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij vastgesteld wordt dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt nu haar partner overleden is en dat uit onderzoek is gebleken dat haar familiale, culturele en sociale banden meer op Tunesië gericht zijn. Verder wordt gesteld dat de duur van haar verblijf in België niet opweegt tegen de beslissing tot het niet verlengen van het verblijfsrecht. Verzoekster betwist deze motieven niet in het eerste middel. Conform wat is bepaald in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de hechtheid van de gezinsband van verzoekster, met de duur van haar verblijf in het Rijk en met het bestaan van culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet laat toe het verblijfsrecht in te trekken wanneer blijkt dat geen werkelijk huwelijksleven meer onderhouden wordt in België, rekening houdende met het bepaalde in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Het motief aangaande het verhoor ten tijde van de afgifte van het visum gezinshereniging, waarop verzoekster haar kritiek toespitst, betreft slechts een overtollig motief. Kritiek hierop kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 544 BW en artikel 1 van het Eerste protocol van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat: De Dienst Vreemdelingenzaken besliste het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken en haar tegelijk een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster het genot van haar eigendomsrecht ontzegd wordt. Terwijl: Het eigendomsrecht juist het meest absolute recht is waarover een persoon kan beschikken, welk ook beschermd wordt in het Verdrag van de Rechten van de Mens, zodat verzoekster moet gemachtigd blijven op het grondgebied te verblijven om zo ten volle haar eigendomsrechten op het onroerend goed uit de nalatenschap van haar echtgenoot te kunnen laten gelden en er ten volle te kunnen van genieten. Zodat: De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nietig is aangezien ze strijdig is met art. 544 B.W. en artikel 1 van het Eerste Protocol van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens. Toelichting: Ingevolge het overlijden van haar echtgenoot verloor verzoekster eigendomsrechten op het onroerend goed gelegen te {...}. De echtgenoten waren immers gehuwd onder het stelsel van de gemeenschap van goederen en het vermogen van de echtgenoot omvatte met betrekking tot het kwestig onroerend goed ½ volle eigendom en ½ vruchtgebruik. Verzoekster gelaste dan ook haar raadsman het nodige te doen opdat de werkzaamheden van vereffening-verdeling van de nalatenschap zouden worden aangevat. Het eigendomsrecht van personen is verankerd zowel in het Belgisch recht als in het Europees recht, met name in de artikelen: Art. 544 B.W.: {...} Art. 1 Eerste Protocol EVRM: {...}. Zodoende moet de overheid zeer zorgvuldig te werk gaan zo haar beslissingen een beperking van het eigendomsrecht van personen impliceert. Inzake, door het intrekken van de A-kaart van verzoekster en haar en bevel te betekenen om

het grondgebied te verlaten, pleegt men een inbreuk op verzoekster haar eigendomsrecht. Immers zo zij niet langer op het grondgebied mag verblijven kan zij geen genot meer hebben van haar onroerend goed dat zij deels in eigendom erfde. Minstens motiveert verwerende partij in haar beslissing niet waarom zij meent dat de inbreuk op het eigendomsrecht van verzoekster inzake verantwoord is. Zodoende schendt de bestreden beslissing het eigendomsrecht van verzoekster, zodat deze nietig is wegens schending van een hogere rechtsnorm. Het tweede middel is evenzeer ernstig en gegrond.”

2.6. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, in toepassing van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. De gemachtigde heeft hiertoe een socio-economisch onderzoek uitgevoerd waaruit gebleken is dat verzoekster verklaarde mogelijk een erfenis van haar echtgenoot te zullen ontvangen doch geen idee had van wat die erfenis dan zou inhouden of wat de waarde daarvan zou zijn. Verzoekster betoogt thans in het verzoekschrift dat zij een huis in België zal erven, doch ook nu dient de Raad vast te stellen dat verzoekster hiervan niet het minste bewijs naar voren brengt maar zich vergenoegt met het uiten van blote beweringen. Gelet op de gegevens waarover de gemachtigde beschikte naar aanleiding van het uitgevoerde socio-economisch onderzoek, is het niet kennelijk onredelijk dat deze is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts dient gesteld dat – indien al zou aangenomen kunnen worden dat verzoekster eigenaar is van een woning in België, quod non – dit gegeven op zich niet impliceert dat zij niet dient te voldoen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld werd in toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet nagegaan of verzoeksters belangen in België een verderzetting van het verblijfsrecht zouden verantwoorden. Evenwel bleken de banden met het land van herkomst groter te zijn dan de banden met België. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Noch artikel 544 BW noch artikel 1, eerste protocol EVRM staan een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet in de weg.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat: De Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing stelt dat verzoekster geen eigen inkomsten zou beschikken, dat zij nooit gewerkt heeft. Terwijl verzoekster recht heeft op een weduwepensioen als langstlevende echtgenote van een pensioengerechtigde en zij tijdens het leven van haar echtgenoot steeds als mantelzorgster heeft gewerkt voor haar echtgenoot, wat tevens ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing. Zodat: De bestreden beslissing intrinsiek foutieve elementen/motieven bevat en inhoudelijk tegenstrijdig is, zodat ze dan ook strijdig met de formele motiveringsplicht, wat haar nietig maakt. Toelichting: Als langstlevende echtgenote van een pensioengerechtigde heeft verzoekster recht op een weduwepensioen. Zij diende hiertoe een aanvraag in op 26/01/2012. Eens deze aanvraag zal worden toegekend zal verzoekster over een eigen inkomen beschikken; in afwachting ontving zij via het OCMW reeds voorschotten op haar weduwepensioen. Zij kon zodoende in haar eigen onderhoud blijven voorzien. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoekster als langstlevende echtgenote zal erven in de nalatenschap van haar vooroverleden echtgenoot; temeer de echtgenoten gehuwd waren met een huwelijkscontract van gemeenschap van goederen. Het dient daarbij opgemerkt dat de nalatenschap van de vooroverledene onder meer eigendomsrechten in de echtelijke woonst omvat. Verzoekster erft deze rechten; de nodige initiatieven tot vereffening-verdeling van de nalatenschap werden reeds ondernomen door haar raadsman. Daarnaast wenst verzoekster de aandacht op te vestigen dat zij, tijdens de slepende ziekte van haar echtgenoot steeds heeft ingestaan voor zijn verzorging, welke niet combineerbaar was met enige andere betalende tewerkstelling. Evenwel kan niet gesteld worden dat zij nooit ‘gewerkt’ heeft...mantelzorg kan op zich niet worden onderschat als werk. Het vergt een voortdurende inspanning (24u/24u) van de mantelzorger, zeker wanneer deze de echtgenote is en bij de verzorgde inwoont. Het feit dat zij als mantelzorger fungeerde wordt bovendien uitdrukkelijk erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing, zodat deze beslissing inhoudelijk tegenstrijdig is. Dit samen maakt dat de bestreden beslissing strijdig is met de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het derde en laatste middel is tevens ernstig en gegrond.”

2.8. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die zij vervoegde. Verweerder heeft voorts aangegeven dat hij een afweging maakte tussen de verschillende elementen waarover hij beschikte bij de beoordeling van de situatie van verzoekster en concludeerde dat, gelet op het feit dat verzoekster niet kan voorhouden dat haar familiale, sociale of culturele banden met haar land van herkomst na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België niet langer belangrijk zijn, haar verblijfsrecht kon beëindigd worden. Deze motivering laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.9. Waar verzoekster nogmaals stelt dat zij zal erven van haar echtgenoot, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel waaruit blijkt dat verzoekster zich beperkt tot blote beweringen die geenszins gestaafd worden. Verzoekster meent dat, nu zij recht heeft op een weduwenpensioen, zij in haar eigen onderhoud zal kunnen blijven voorzien. Het gegeven dat verzoekster een weduwenpensioen zal genieten, element dat de verwerende partij overigens in overweging heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing, kan evenwel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit het geheel van de feitelijke omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken blijkt dat haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst en bijgevolg een verderzetting van het verblijf niet verantwoord is. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoeksters betoog aangaande mantelzorg. Bovendien kan verzoekster bezwaarlijk ontkennen dat zij slechts mantelzorger was voor haar echtgenoot en dat zij zich nooit begeven heeft op de Belgische arbeidsmarkt, hetgeen de verwerende partij bedoelt met: "*Zij heeft hier nooit gewerkt*". Immers, zoals de verwerende partij hieruit op kennelijk redelijke wijze afleidt, toont dit gegeven, samen met de overige elementen, aan dat verzoeksters banden en integratie in België uitermate beperkt zijn. Verzoekster kan voorts niet gevolgd worden waar zij meent dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Immers motiveert de bestreden beslissing: "*Zij heeft momenteel niets van eigen inkomsten*", wat verzoekster ook erkent in onderhavig verzoekschrift nu zij stelt in afwachting van haar weduwenpensioen een beroep te moeten doen op het OCMW. Zoals blijkt uit de bespreking hoger bevat de bestreden beslissing evenmin enige tegenstrijdigheid inzake de mantelzorg.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER